

[Justitsministeren.]

Problemerne, selv om jeg ikke kunde glæde mig over hans Meninger. Jeg synes, det havde en ganske anderledes objektiv og alvorlig Karakter end hans Tale i Gaar, der var underlig personligt rettet mod disse bestemte Straffelovsparagraffer, skønt vi dog alle maa være klar over, at man kan have højst forskellig Opfattelse af, hvorledes Situationen vil udvikle sig ogsaa herhjemme i en saa alvorlig Tid som den, vi lever i. Efter alt, hvad jeg har sagt og skrevet om disse Spørgsmaal, mere end nogen af dem, der angriber mig, har jeg Krav paa at blive troet — selv om jeg ved, at jeg ikke bliver det —, har jeg moralsk Krav paa at blive troet, naar jeg siger, at jeg ikke har nogen som helst Interesse i at komme Presse- eller Ytringsfriheden til Livs paa noget som helst Omraade, hvor det ikke af afgørende samfundsmæssige Hensyn er nødvendigt, saa jeg føler mig aldeles ikke opfordret til at argumentere i dette Spørgsmaal over for den ærede Ordfører for de Konservative. Jeg kan henvise ham til forskellige offentlige udgivne Radioforedrag, som netop uddyber dette, og jeg har intet at tilføje og intet at ændre i mit Syn.

Det var for saa vidt altsaa heller ikke rigtigt, naar den ærede Ordfører for de Konservative sagde, at jeg havde ladet mig paavirke af visse Begivenheder, hvis den ærede Ordfører dermed mener, at jeg i mindste Maade skulde ønske at opgive i videst mulige Omfang at opretholde Ytringsfriheden eller Pressefriheden, endside at opgive en principielt demokratisk Synsmaade over for disse Spørgsmaal. Derimod er det rigtigt, at jeg, i Modsætning tilsyneladende til den ærede Ordfører for de Konservative og til den samlede Opposition, har ladet mig paavirke af visse Begivenheder, der ogsaa har paavirket alle andre demokratiske Stater i de sidste Aar. Men det er kun et Spørgsmaal om, hvem af os der ser klogest, ser rigtigst. Det er ikke et Spørgsmaal om nogen principiel Meningsforskel med Hensyn til Presse- eller Ytringsfrihedens Værdi.

Jeg sagde i Gaar, at jeg synes, den ærede Ordfører for de Konservative paa dette Omraade talte for meget som Journalist, og den ærede Ordfører svarede hertil i Dag, at der for ham ikke var noget Modsætningsforhold mellem Presse og Samfund. Den ærede Ordfører for de Radikale forstærkede dette yderligere; om det var for at genere mig, ved jeg ikke, men han udtalte sig, som om jeg i Gaar skulde have sagt, at jeg betragtede Journalisterne som en rin-

gere Stand end andre Borgere. Hvis jeg havde udtalt dette, vilde jeg bringe en offentlig Undskyldning. Det kunde aldrig nogen Sinde falde mig ind. Jeg er ikke helt sikker paa, at jeg ikke, naar jeg slipper ud af Tugthuset her, som jeg plejer spøgende at sige, gaar over i Journalistik, og jeg vil meget nødig stemples som en ringere Borger af den Grund; jeg vil endda glæde mig til det. Nej, det eneste, jeg sagde eller vilde sige i Gaar, var dette, at man maa, hvis man er Journalist eller Redaktør som den ærede Ordfører for de Konservative, naturligvis være forsigtig med, naar man tager Stilling til et Straffelovsforslag som dette, ikke at komme til at anlægge Synspunkter, som alene anlægges af Redaktører og Journalister, fordi disse ogsaa har deres bestemte faglige Synspunkter. Det er det eneste; ellers ved jeg ikke af, at der er nogen Modsætning mellem specielt Journalister og andre Borgere. Der er brodne Kar i alle Lande, men jeg aner ikke, at jeg nogen Sinde har stemplet hverken Redaktører eller Journalister som ringere Mennesker end andre. Derfor skulde jeg ogsaa være fri for den Slags Udtalelser, medmindre de skyldes mig selv i Gaar, men det er mig ikke bevidst.

Den ærede Ordfører for de Konservative sagde saa, om jeg virkelig for Alvor troede, at man kunde hindre nye Bevægelser ved Straffelove mod Ytringsfriheden. Nej. Er der nogen, der for Alvor tror det, eller er der nogen, der overhovedet har sagt det, eller nogen, der har skrevet det? Jeg har aldrig gjort det. Det er heller ikke det, der er Tale om her.

Den ærede Ordfører føjede til, at jeg havde en Tilbøjelighed til at følge mine Indskydelser, det vil sige, jeg fik saadan en eller anden Idé, formodentlig svævende frit i min Hjerne, og saa skulde den absolut være Lov! Jeg indrømmer, at jeg sikkert faar flere Ideer end den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, og sikkert ogsaa gør mere for at udføre dem end den ærede Ordfører, i hvert Fald gør det med større Held, men det kunde aldrig falde mig ind at følge tilfældige Indskydelser i saa Henseende. Hvis de Lovforslag, som jeg fremsætter paa de forskellige Omraader, ikke er virkelig begrundede og i Stand til at overbevise, først mit Parti, derefter dem, det samarbejder med, og endelig et Flertal i den høje Rigsdag, ja, saa indrømmer jeg, saa maa de vente, hvis de er rigtige, og ellers fortjener de ogsaa kun at opgives.

Jeg maa maaske, da den ærede Ordfører for de Konservative retter saa stærke og